

Джак Макдевит

По дяволите звездите!

Коледната нощ.

Уил Катлър не искаше да мисли за разумния океан. Или за съществото, което искало само едно – да служи на човека. Той сгъна колене, затвори книгата и се излегна на възглавницата. Небето над купола беше тъмно.

Вечерта беше наваял сняг, но облаците вече се разсейваха. Появи се поясът на Орион и красивата двойна звезда Земя-Луна плаваше сред фосфоресциращи газове.

Отдолу се долавяха тихи разговори и смях. Звучите на празника бяха далечни и „Космическата хрътка“ се спускаше на огнен стълб в безмълвната пустиня наоколо. Ярката светлина го дразнеше и с едно движение на дланта я намали.

После отново взе книгата в дланите си. Трудно беше да повярва, че са на хиляда години – тези разкази, пълни с енергия и толкова различни от всичко останало: описания на загадъчни чужди места, стари замъци под непознати звезди, пътешествия към черни дупки... Така вече никой не пише. Беше чел някои неща от класическата западна епоха – от Дикенс, от Ъпдайк и други от този род.

Но какво за последните хиляда години би могло да се сравни с този магьосник Бредбъри?

Нощният въздух беше приятен, ухаеше на горящи дърва и борови игли. И може би на приключения, на динозаври, на ракетно гориво...

Вероятно баща му поне минута бе стоял на вратата.

– Лека нощ – прошепна той.

– Не спя, тате.

Баща му се приближи до леглото.

– Защо толкова рано си угасил лампата?

Леглото изскърца под тежестта му. Уил не бързаше да му отговори.

– Не зная.

Бащата грижливо опъна завивката върху раменете му.

– Нощем става студено. Сутринта сигурно ще вали.

Взе книгата и без да я погледне, я постави на нощното шкафче. И точно когато понечи да си тръгне, Уил попита:

– Тате, защо никога не сме полетели към звездите?

Беше по-възрастен от бащите на приятелите му, някога Уил се срамуваше за това. Не можеше да играе бейзбол и не понасяше туристическите походи. Когато веднъж опита да мине през Хълма, едва успя да се добере до дома. Но обичаше да се смее и умееше да слуша.

– Струва много пари, Уил. Много повече, отколкото можем да си

позволим. А ти след две години ще се върнеш на Земята да завършиш образованието си.

Момчето беше настойчиво.

– Тате, аз имам предвид истинските звезди. Алфа от Кентавър, Орион, Вега, Мъглявината Феникс...

– Мъглявината Феникс ли? Не съм чувал за такава.

– Тя е от разказа на един човек на име Артър Кларк. Йезуити заминават там и откриват ужасни неща.

Бащата изслуша внимателно фабулата на разказа и рече:

– На мама няма да ѝ хареса, че четеш такива книги.

– Тя ми я даде.

– Тази ли?

Беше в обвивка от изкуствена кожа, на корицата със сребърни букви пишеше „Повести от космическата ера“. Взе я и я разгледа внимателно. Отгоре бяха изписани имената на издателите: Азимов и Гринбърг.

– Мисля, че... такава... ние просто не сме разбрали. Тази я намериха преди две години в Хринилището на времето. Майка ти мислеше, че е нещо познавателно.

– Ще ти хареса, тате.

Бащата кимна и запрелиства книгата.

– Какво е това космическа ера?

– Така хората от класическия период са наричали своето време. То е свързано с ранните изследвания на Слънчевата система и с първите пилотирани полети. И с идеята, че се подготвяме за полет към звездите.

По небето бавно се движеше конфигурация от светлини.

– Така е – продължи бащата, – хората са имали доста странни идеи. Историята е пълна с мъртви богове, с формули за получаване на злато, с описания на свършека на света... – Вдигна книгата и пак я огледа. – Истината е друга, Уил. Звездите са една красива мечта, но никой не се опитва да я реализира.

– И защо? – Уил сякаш бе раздразнен.

– Те са твърде далеч. Те просто са твърде далеч.

И вдигна очи нагоре към купола.

– А тези двамата, Азимов и Гринбърг, кога са живели?

– Двайсети, двайсети и първи век, някъде там... Ти чу ли за новия космически кораб?

– За „Експлорър“ ли? С ядрени двигатели.

– Знаеш ли каква е неговата скорост?

– Сто и петдесет хиляди мили в час.

– Много, много повече, отколкото този Азимов е виждал в живота си. Но нека си представим, че те са имали този „Експлорър“ и са полетели към звездите тогава... когато са писани тези разкази. Знаеш ли каква част от пътя биха изменили?

Уил си нямаше дори понятие. Реши, че те сигурно отдавна биха пристигнали, но истината се оказа друга. Бащата придърпа миникомпютъра и натисна няколко бутона.

– Само пет процента от пътя... На „Експлорър“ биха му трябвали още осемнайсет хиляди години, за да стигне.

– Доста дълга разходка – рече Уил разочарован.

– Затова чети само умни книги.

Момчето премълча.

– Дори опитаха, Уил. Има изкуствен свят, готов наполовина. Искаха да изпратят цяла колония хора, животни, езера, гори и всичко...

– И какво стана?

– Отгатак Юпитер е, Уил. Твърде далеч. И защо, дявол да го вземе, животът тук си е хубав. Хората са щастливи. В Слънчевата система има достатъчно място, ако хората решат да сменят обстановката... Пък и нямаше доброволци за изкуствения свят. Тъй де – какъв е смисълът? Хората, които биха тръгнали, биха лишили децата си от нормален живот. Ти как би се чувствал да живееш цял живот в тунел? Без плажове. Без слънчева светлина. Без истинска зеленина... Ако изобщо има някаква полза от всичко това, тя е безкрайно далеч.

– В разказите – каза Уил – корабите са много бързи.

– Естествено. Но истината е, че дори ако пътуваш върху слънчев лъч, звездите пак са далеч една от друга. А корабите не могат да достигнат дори жалки проценти от светлинната скорост...

Снегът отвън бе синкав от коледните украси.

– Те биха били разочаровани – прошепна на себе си Уил.

– Кои?

– Бенфорд, Робинсън, Шефилд...

– Ааа... – и бащата отново запрелиства безцелно страниците. – Трудно е да се каже за хора, които не познаваш. Но ние ликвидирахме войната, демографските проблеми, екологичните кризи, граничните спорове, расовите конфликти... Сега хората са доволни и единни. Ако срещнеш някой от тези... – той направи пауза и прелисти няколко страници – например този Джак Ванс и го попиташи дали би искал да живее в такъв свят, той сигурно би изпаднал във възторг. Както и всеки друг човек със здрав разум. Просто би казал: по дяволите звездите!

– Не! – очите на момчето се присвиха. – Той не би бил доволен. Никой от тях не би бил доволен!

– Дори да е така, няма значение. Законите на природата са закони на природата, независимо дали ни харесват. Уил, ако тези идеи не бяха остарели и абсурдни, този род книжки нямаше да изчезнат. Искам да кажа, че ние изобщо нямаше да чуем за тези „Повести от космическата ера“, ако някой не беше изхвърлил екземпляра в капсулата на времето. Това подсказва ли ти нещо? – Той се изправи. – Трябва да си тръгвам, гостите чакат.

– Не може да се говори така! – отсече момчето. – Може би тогава времето е било друго. Може да не са им стигали парите. Може би трябва всички да работим заедно, за да успеем. – Той отново се изпъна на леглото. – Има ли някакъв начин да се направи „Космическата хрътка“? Някакъв начин, тате...

– Трябва да го изчисля, момчето ми. – Угаси светлината и отвори вратата. – Но сигурно ще трябва да го правиш сам. Вече никой не мисли за пътешествия до звездите. Много векове вече никой не мисли за пътешествия до звездите...

Сняг не валя. И докато Уил Катлър се взираше през купола към звездите, хиляди други също откриваха за себе си Джеймс Трипти и Тидър Старджън, Хърбърт Уелс и Станислав Лем. Те живееха в дузината градове на родната за Уил Венера. Те си играеха по прохладните зелени хълмове на Земята и се скитаха по плодородните марсиански долини; устремяваха се към далечни светове сред рояци от астероиди и гледаха небесата от сребристи кули – на Йо, на Титан, на Миранда.

И тръгваха към звездите ведно със старите уморени мечтатели.

КРАЙ

© 1987 Джек Макдевит

Jack McDevitt
To Hell with the Stars, 1987

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/420>]